

engang! Rigtig modbydelig ond havde hun kunnet blive. For Alvor skinsyg paa sin egen Mor. Havde man hørt saa galt før? Men saadan var hun! Og saadan skulde Torben Dihmer lære hende at kende!

Hun stod igen ved Spejlet. Paa Toiletbordet laa tre mørkerøde Roser, som hun havde plukket i Haven, mens Moderen var heroppe og klæde sig om. Der havde foresvævet hende noget om at overrække ham den ene ved Ankomsten og selv bære de to ved Brystet. Hun begreb det ikke længer! Med et Par muntre Ord kunde hun maa-ske have gjort det, — det romantisk højtidelige laa nu engang ikke for hende!

Hun stod et Øjeblik med Blomsterne i Haanden og fik igen sit triste, grublende Udtryk.

Ja — tænkte hun. Det var maaske hendes egenlige og afgørende Ulykke, at hun aldrig fandt Ord for, hvad der dybest inde bevægede hende. Derfor var hun bleven saa ensom i Livet trods alle sine mange Bekendtskaber. Hun var i saa Henseende skabt som den forheksede Prinsesse i Eventyret. Hver Gang hun aabnede Munden, sprang der en Skruptudse ud af den.

— — —

Fru Bertha og Torben Dihmer var igen gaaet ud i Haven. Fru Bertha vilde vise ham den smukke Udsigt, inden Solen sank ned bag de genuesiske Højder. Men Torbens Tanker var inde i Villaen. Hver Lyd derindefra fik ham til at spidse Øre, og jo længere det varede, inden Jytte lod sig se, desto mere nervøs og fraværende blev han.